

EL FET QUE EL BISBE CIURANETA hagi demanat la substitució al Sant Pare hauria de portar a algunes reflexions. Ho ha fet per motius de salut. Ja fa temps que conviu amb una malaltia important que no el deixa exercir la tasca pastoral tal com ell la concep. Però és clar que aquests darrers anys han estat molt durs per a ell i per a la diòcesi de Lleida. Han estat anys durs i em temo que d'una gran soledat. En termes bíblics podríem dir sense equivocar-nos gaire que el bisbe i la diòcesi estan fent el seu pelegrinatge pel desert, lloc al qual van ser llançats per un litigi doble amb la cúria espanyola: d'una banda, la injusta partició d'una de les diòcesis amb més història de la catolicitat i, de l'altra, pel problema del patrimoni del Museu Diocesà de Lleida. En totes dues qüestions, l'actitud del bisbe Ciuraneta ha estat exemplar amb la jerarquia i amb l'Església: d'una banda, l'obediència; de l'altra, la fidelitat al poble de Déu que serveix, que no és un altre que el de la seva diòcesi. De vegades oblidem que l'etimologia de la paraula *obeir* ve d'escoltar i interioritzar el que s'escolta. En l'obediència hi ha molt d'escoltar fent-nos nostre el que ens diuen per dur-ho a terme a consciència. La mateixa consciència que ens crida lluitar pel que és just. Per això, Ciuraneta mai no ha fet soroll amb el que ha estat

LECTURES POLÍTiques

▶ ANTONI VIVES

El bisbe Ciuraneta

— píndoles —

«Mai no ha fet **SOROLL** amb el que ha estat essencial en la tasca dels darrers **ANYS**: viure el dolor de la partició de la **DIÒCESI** de Lleida i treballar per mantenir el **TO** diocesà»

essencial en la tasca dels darrers anys: viure el dolor de la partició, d'una banda; treballar per mantenir el to diocesà, de l'altra; garantir la conservació del patrimoni d'un museu diocesà construït a cop de consciència i d'amor a l'art popular de l'Església de Lleida i de la Franja. És a dir, treballar lleialment, fidelment, pel que la consciència li dictava com a just. Obediència i fidelitat ben enteses.

Cal jutjar amb severitat les persones que d'una manera absolutament enganyosa van dur una part de la jerarquia eclesial a pren-

dre una decisió que no s'adeia amb l'esperit del poble que l'Església serveix. La partició de la diòcesi lleidatana, feta amb criteris administratius, i, per tant, passatgers, és un mal difícil de guarir. Som nombrosos els qui estem segurs que això avui no s'hauria produït de la mateixa manera. La barreja dels interessos polítics d'uns governs espanyols laïcistes o neofranquistes, amb ambaixadors davant del Vaticà que, com el Sr. Abella, es vanten del seu menyspreu a la catalanitat, ho van fer possible. Afegim-hi una

«També ha lluitat per garantir la **CONSERVACIÓ** del patrimoni d'un **MUSEU** diocesà construït a cop de consciència i d'amor a l'**ART POPULAR** de l'**ESGLÉSIA** de Lleida i de la Franja»

— píndoles —

Conferència Episcopal Espanyola massa escorada cap a un espanyolisme intransigent i obsessiva negativament amb Catalunya perquè ni la coneixen ni la senten seva. Una nunciatura mal aconsellada per cardenals porucs o obertament sostenidors de les tesis generadores d'odi de la COPE (i això és d'una gravetat extrema) sobre l'Església del nostre país va fer la resta. Sense adonar-se el nunci que, estomacant l'Església catalana, estomacaven l'Església Universal, i Catalunya i la convivència de passada.

Tot plegat s'ha amanit amb el fet d'empastifar el nom del bisbe Massagué, responsable que se salvessin dels antiquaris centenars de peces essencials per comprendre qui som i d'on venim, tot garantint el coneixement de la nostra història espiritual i nacional. I s'ha fet saltant-se el detall que moltes de les peces van ser legalment adquirides, en un temps en el qual tot es venia al millor postor, tant si era un bisbe com un traficant.

La lliçó del bisbe Ciuraneta és la lliçó de la força de la veritat, de la força de la fe en les persones. I de la força de la fe en la institució des de la qual ha servit. És clar que la fe no és un camí planer i fàcil de passar. El defalliment és sempre al revolt següent. Però Ciuraneta ens ha ensenyat a tenir fe malgrat la força dels qui no ens han volgut ni gens ni gaire. Cal esperar que el seu successor sàpiga construir un llegat com el del bisbe Ciuraneta, basat en el servei i en l'amor a una diòcesi massa injustament maltractada. Cal esperar que la unitat cultural, espiritual i lingüística de les nostres terres de ponent, malgrat ratlles administratives i voluntats d'enfrontament, il·lumini qui l'ha de nomenar i recordi que de Lleida a l'extrem de la Franja hi ha uns vint minuts en cotxe.